

SBORNÍK

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis - Historie - Heraldika.

Vychází 1/4letně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10 Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročně Kč 12.—
Příspěvek členský: Kč 36.—, za správní rok. — Zápisné Kč 3.— pro nové členy.
Užívání novin. známek povoleno výn. řed. pošt ze 7. června 1933 č. 142829/VII-1933.

Dr. Josef Volf:

ČEŠTÍ EXULANTI V MATRIKÁCH PERENSKÝCH

XII.

Sangerská(?) viz Pescheck, Exul., str. 161.

Sataníř z Drahonic, Mikuláš Štastný či Felix odešel r. 1628 se svou ženou do Perna, kde se 12. II. 1630 zapsal do památníku Mladotova. 22. VI. 1632 psal výpůjční komisi, že byl před 9 lety pro náboženství o své statky oloupen a co měl na úsporách, to že dávno to tam. R. 1631 se chtěl zmocnit svých konfiskovaných statků Vlčí (u Loun) a Čenčic (u Teplic), ale nepodařilo se mu to: Vlčí bylo od vojáků vyplněno a na druhém dal vymlátiti plukovník Dietrich v. Taube obilí a odvést je, takže nedostal z těchto statků ničeho. Zemřel v Perně 28. IX. 1636. Je zapsán v Pamětní knize r. 1628. Srv. Bílek, Konf., str. 498; Schmertosch 1901, str. 304; týž, 1902, str. 176/7, č. 195.

Satanířová ze Stampachu, Lidmila, vdova po Satanířovi z Drahonic, podepsala r. 1637 supliku ke kurfiřtovi; Schmertosch 1902, str. 176/7, č. 195.

Sattler Kašpar, lékárník z Prahy, pohřben 16. III. 1632.

Sedlický z Choltic, Karel Křištof, moravský exulant 1626, viz Sborník hist. kroužku Vlasti VI, 1905, str. 194.

Sekerka ze Sedčic, Bohuchval, zchudlý šlechtic, jehož Komen-ský ve svých dopisech vzpomíná. R. 1629 byl ve Freiberce, r. 1630/1 v Perně, kde napsal do památníku Mladotova 5. září 1630 své heslo: Nic není těžšího, jako rozumu zcela výhost dáti, žádosti nezřízené zkrocovati, Bohu ve službě se oddati a v nečisto-

tách zemských na život anjelský mysliti. Trp, bys nemohl, neškod, bys mohl. Anno 1630 5. Sept. Holínová, 1909, str. 138. — 4. VII. 1632 mu umřel někdo z rodiny, za hrob dány 2 tol. 13. XI. 1633 byl se svou chotí kmotrem synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, st. 96. R. 1635 a 1636 žil v Drážďanech s 2 syny a 2 dcerami. R. 1637 podepsal supliku; r. 1638 prosil o pas do Čech; při dobytí Perna Švédy r. 1639 byl od Švédů zraněn a úplně ožebračen. R. 1640 žádal v Žitavě o pas do Čech a r. 1644 prosil kurfiřta o přímluvu, aby císař dovolil, aby mohla žena s dětmi přijít k němu. V Praze mu byl povolen pouze šestinedělní pobyt, takže nemohl vymoci své dluhy, o něž již 17 let žádal. Odešel s nepořízenou a nadto ještě utrpěl nad Děčínem ztroskotání lodi, takže přišel o pas, o majetek i o rukopisy. Až do r. 1651 žádá často o pas z různých míst, nemaje žádných prostředků k živobytí. R. 1655 se objevuje při Anhaltském dvoru v Bernburku. Doerr 1900, str. 59; Schmertosch 1902, str. 188, č. 207.

Sekerka ze Sedčic, Vršovec Mikuláš, zapsal se 15. IX. 1630 v Perně do památníku Mladotova, viz Holínová 1909, str. 140. R. 1636 byly u něho v Perně jeho žena Helena, raněná mrtvicí, její matka a 3 dcery, Voršila, Majdalena a Barbora. Manželka byla rozená Sedlicová. R. 1640 žije tato s dcerou Barborou v Žandavě. Ovdověla kolem r. 1639 a žádala r. 1644 v Drážďanech pro sebe, dceru Barboru a příbuznou Kateřinu Veroniku Pušovou pas do Čech. Podrobné osudy viz u Bílka, Ref., str. 200; týž, Konf., str. 503; Schmertosch 1902, str. 188.

Sekerková ze Sedčic, Barbora, panna. 13. XI. 1633 kmotrou synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, str. 96. Podepsala 1637 supliku ke kurfiřtu a žádala r. 1652 a 1655 ze Žandavy o pas do Čech. Schmertosch, 1902, str. 189. Dc. Vršovce Mik.

Sekerková ze Sedčic, Voršila, dcera Vrš. Mikul., prosila 24. VIII. 1638 z Perna pí. Polyxenu z Lobkovic, aby jejím rodičům a jí z vlasti vyhnaným přispěla plátnem na oděv. Píše, že Pán Bůh navštívil její rodiče velíkou chudobou a k tomu nedostatkem zdraví. Z milé vlasti nemohou dostati ani ten nejmenší peníz. Proto prosí o plátno na šaty, an toho pí kněžna dostatek míti ráci. Viz Dvorský, Staré pís. pam., str. 286/7, č. 269. Zemřela r. 1644 v Perně. Srv. Bílek, Konf., str. 504; Schmertosch 1902, str. 189.

Sekerková Ludmila, provdaná Flecková, bydlela r. 1632 v Perně. Schmertosch 1902, str. 189.

Seltenschlagová z Friedenfeldu, Ludmila, roz. Štefková z Koloděj, vdova po Jáchymovi Seltenschlagovi, žila s dětmi Danie-

lem, Janem, Tobiášem a Zuzanou v Perně a Freiberku. Daniel zemřel v Perně a pohř. 12. X. 1634. Srv. Líva, str. 399.

Sencke? 6. V. 1627 km. synu Lor. Dittricha z Lit. Snad má býti psáno Lencke a to by mohla býti zkomolenina ze jména Leník, měšť. litoměřického.

Sequenides Jiří, z Chotěboře, děkan v Litoměřicích, byl v Perně asi od r. 1624, viz Jireček v Čas. mus. 1874, str. 203. 22. II. 1628 byl obžalován v Perně z kalvinství, viz Nosidlo, str. 37. 26. V. 1630 křtil syna svého Daniela; km. byli: Jan Houška z Adlersperku, Kašpar Mel. Koch z Litoměřic a Anna Trejtlarová z Krošvic. Srv. Lippert, Leitmeritz, str. 454; Pescheck, Exul., str. 37; 22. VII. a 8. IX. 1632 zemřely mu dívky. Sequenides se po druhé ženil.

Sequenidesová, choť Jiřího Sequenidesa, zemř. v Perně 14. XII. 1628 nebo 1629. Za hrob měl dáti její manžel 30 gr., ale bylo mu to na jeho prosbu u rady odpuštěno.

Sequenidesová Anna, druhá choť Jiřího Sequenidesa, byla 30. XI. 1631 kmotrou synu Jana Reisseho ze Slaného.

Seravský Valentin, z Prahy. 26. IV. 1629 zemř. mu dceruška. Srv. Pescheck, Exul., str. 161. Žeravský?

Sesius Volf, z Prahy. Pohř. mu 4. VI. 1636 děcko.

Siglitz Jan, z Prahy. Zemřel 5. VIII. 1632; za hrob 1 t. 4 gr. Měl české kázání.

Siglitzová Majdalena, z Prahy, km. synovi Eliáše Haenela 26. II. 1628.

Sillig Šimon, z Čech; manž. jeho pohř. 28. X. 1632.

Sirscholin? (*Serscholin*), dvě paní, km. synu Petra Kelbla 13. XI. 1633. Viz Teplý 1900, str. 96.

Sixt z Ottersdorfu, Jan Theodor, jeden z 30 direktorů, odešel r. 1627 do Perna, kde jeho manž. Ludmila, dcera Lorence Hella z Volfenštorfu, byla 23. XII. 1627 kmotrou synu Šimona Labackého z Prahy. 6. VI. 1628 byl on sám kmotrem v českém kostele; 13. XI. 1633 byl i s manž. km. synu Petra Kelbla; viz Teplý 1900, str. 96. Při kšaftování Dan. Pichlbergera z Prahy byl r. 1639 svědkem, viz Doerr 1900, str. 11, č. 41. Pád Perna r. 1639 vyličil jakožto očitý svědek v lat. jazyku; přišel tehdy o celé své jmění. Manželka jeho Ludmila kšaftovala 5. (15.) X. 1644 v Drážďanech, viz Teige v Ottově N. Sl. XVIII, 1901, str. 982. Z prvního manželství byl tehdy na živu Vratislav Sixt, z druhého Regina Kateřina, provd. Veissbergerová, a Kateřina z Ottersdorfu, viz Doerr 1900, str. 12/3, č. 49. Syn Jan z prvního manželství byl tehdy již mrtvý. Sám zemřel r. 1654 v Drážďanech, byl t. r. vzat se svým synem Vratislavem co měšťan do pří-

sahy. Bylo mu 83 let. Srv. Pescheck, Exul., str. 30, č. 49; Schmertosch 1901, str. 333, pozn. 189; Bílek, Konf., str. 512. Viz i dopis Locharův Vratislavovi Sixtovi v Korresp. Komenského. Srv. Líva, str. 383.

Sláma Jan, z Prahy, pohř. 5. X. 1632.

Sláma Václav, z Prahy, uvězněn pro nedovolený návrat na trhu v Litoměřicích r. 1631. Srv. Bílek, Ref., str. 89; Líva, str. 412.

Slavata z Chlumu a Košumberka, Jan Albrecht vystěhoval se r. 1628 do Saska, prodav svůj statek Mladějov. R. 1629 zapsal se do památníku Mladotova: V městě Perné 23. Juni 1629, viz Holínová 1909, str. 140. Byl tehdy zvoleným dozorcem či inspektorem církve perenské, viz Nosidlo a Honejsek, Vlast XV, str. 123. 2. VIII. 1631 byl km. synu Jana Haldiusa z Neuenperka, maje ve svém lozumentu mimo svou manželku Marii Magdalenu, roz. Křineckou z Ronova, 9 služebníků. 13. XI. 1633 byl km. synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, str. 95. Výpůjční komisi psal r. 1632, že trpí velikým nedostatkem peněz; z Čech prý si přinesl 1324 kop míš., z nichž po 4 léta žil. Kdyby mu při tom nebyl pomáhal vévoda Albrecht z Valdšteina, jakožto krevní příbuzný, byl by upadl do nesnesitelné bídy. 1631 táhl se saským vojskem do Litoměřicka a propadl frýdlandské konfiskaci, jež mu však byla r. 1644 prominuta. R. 1638 přísahal měšť. přísahu v Drážďanech. Často potom prosíval pro sebe a svou manželku o pasy do Prahy a do Kladska, aby mohl vymáhati na místě své peněžní pohledávky. V nedatovaném dopise (1651) Viléma Slavaty k bratranci Křištofovi Slavatovi se o Janu Albrechtovi praví, že starý pán Albrecht Slavata zanechal 2 syny, jednoho Jindřicha, jenž jest ženatý a zdržuje se v Holandsku, zůstávaje doposavád nekatolíkem, a druhého Jana Albrechta. Tento prý je též ženatý a bydlí v Drážďanech; s povolením J. M. Cís. přijíždí prý za příčinou některých svých právních rozepří začasť do Prahy. Týká se to statku Mladějova, který prodal r. 1627 Jarosl. Stosovi, a Kbel, které prodal po r. 1646; peníze mu však nebyly zaplaceny. Jest prý dobrá naděje, že k svaté víře katolické brzy přistoupí. V tom se ovšem důkladně mýlil. Jan Albrecht stal se totiž představeným nově založené exulantské obce v Drážďanech a zemř. tu r. 1654. Jeho vdova obdržela se svou sestrou Janou Křineckou z Ronova r. 1659 pas do Čech. 3. IX. 1660 sdělila exulantskému faráři Jiřímu Jakoboeusovi, že její zesnulá sestra Žofie, provd. Lukavcová, učinila značný dar na udržení české církevní bohoslužby v Drážďanech. Srv.

Pescheck, Exul., str. 25; Bílek, Konf., str. 83, 801; Schmertosch 1902, str. 192/3; Teplý, Sborn. hist. kr. Vlast 18, 1917, str. 70.

Slavata z Chlumu a Košumberka, Jáchym Michael, viz Sborník hist. br. Vlast. VI, 1905, str. 193.

Slavata z Chlumu a Košumberka Krištof Šťastný prodal před odchodem z Čech s král. povolením lenní statek Pakoměřice a odešel se svou manželkou Annou, roz. Smolíkovou ze Slavic, do Perna. Viz Bílek, str. 201. V Perně byl zvolen dozorcem české církve perenské; žil v Perně se svou chotí a 7 sluhy. R. 1631 se vrátil se saským vojskem do Prahy a ujal se Pakoměřic, poněvadž mu Tomáš Ferd. Teufel z Zeilberka, který je r. 1628 koupil, pohledávku nezaplátil. Při konfiskaci frýdlandské ztratil celé jmění a jen přímluvě Viléma Slavaty měl co děkovat, že bylo cis. resolucí 9. V. 1644 nařízeno, aby mu bylo doplaceno k nedoplatku tržní smlouvy 1000 kop míš. Ve Vídni se mu vytýkalo, že měl účast při pohřbu hlav, sňatých s věže mostecké, a že volil administrátora pro evangelíky v Praze. Výpůjční komisi psal r. 1632, že žije ve velice nuzných poměrech, poněvadž před 11 lety byly nejen jeho, ale i dědičné statky jeho ženy konfiskovány a on na českou komoru odkázán, aby u ní o zaplacení žádal. Nedostal však od komory ničeho. Neměl co jísti, ani co píti. Psával Vilémovi Slavatovi, který prý mu vypomáhal. Nejvíc mu pomáhala jeho sestra, jež žila v exilu v Holandsku, která mu poslala každým rokem nějaký dar. Nazýval se „chudý kavalír“. R. 1651 dostal od Viléma Slavaty dopis, aby přestoupil na víru katolickou. Viz Teplý, Sborník hist. hr. Vlasti 18, 1917, str. 65 ad.; Schmertosch 1902, str. 192; Honejsek, Vlast XV, str. 123. Měl syna Jiřího Václava, viz Bílek, Konf., str. 556.

Slavatová, Pescheck, Exul., str. 37; týž, Gegenref. II, str. 525: 7. VIII. 1629 starb die wohlende Frau Slawockin aus Böhmen; za hrob dáno 6 tol., nezvykle mnoho. Schmertosch 1902, str. 192, že zemřela pí Slavatová „auf dem Hellengrund“ (též „in der Helle“) a brzo po ní dceruška 17. II. 1630; za hrob 2 tol. 13. I. 1633 se v matrice píše, že zemř. „Des H. Schlabats Tochter“. Je to Slavata?

Slavík Zachariáš, z Berouna. Vdova jeho Dorota vzala si r. 1628 mydláře Urbana z Berouna, viz Nosidlo, str. 53. Bílek, Konf., str. 1038. Je to snad Slawok, viz Pescheck, Exul., str. 161?

Slepička Oldřich, z Litoměřic, k 6. VI. 1625, viz Teplý 1900, str. 35. Byl 14. V. 1626 km. synu Adama Žáka, 19. VI. t. r. synu Jana Lipolta, 2. VIII. 1628 dceři Ad. Douši. 30. II. 1636 zemřel.

Zápis z 12. IV. 1631 zní: Slepíčka „Vundroš“, což by odpovídalo spíše Ondřejovi než Oldřichovi.

Slepíčka Václav, z Litoměřic. 20. VII. 1626 se mu narodil syn Jan; km. byli Němci. 20. VIII. 1632 mu zemř. dítě; za hrob 34 gr. Srv. Bílek, Konf., str. 1130.

Služská Alžběta, roz. z Vchynic a z Tetova, bydlela u svého strýce sv. p. Adama Kinského v Perně. 20. VII. 1630 učinila hlavním dědicem svého jmění jeho syna Jaroslava. Elišce Ottové z Losu odkázala 50 uh. dukátů a stříbrnou konvičku; pí Kateřině Pětipeské z Chýše a z Losu 50 tol. a stříbrný pohár; Jaroslavovi Kinskému ostatní jmění. Zemřela r. 1630. Když byla r. 1654 její závěť v Praze podezřívána, obrátil se plukovník Kinský na radu města Perna s prosbou o potvrzení závěti z r. 1630. Rada se dotázala Jiřího Kamejtského ze Lstiboře, Jana Mostníka a Oldřicha Kapouna o dobrozdání v té věci a ti odpověděli, že byla Alžběta po své smrti 10. (20.) července 1630 od otce dědicova Adama Kinského u sv. Mikuláše křesťansky a slušně pohřbena a že týž vzal celou její pozůstalost k sobě, vydav ji synu. Potvrdili to 6. VI. 1654 svými podpisy. Srv. Doerr, 1900, str. 3; Schmertosch 1902, str. 193.

Služská (Schloskin) Kunigunda, roz. z Berbisdorfu, bydlela r. 1629 v Perně s dcerou a 2 syny. 1637 podepsala supliku ke kurfiřtu; 5. III. 1637 byla kmotrou. A. 1641 žila v Žitavu, kde r. 1647 zemřela. Srv. Pescheck, Exul., str. 138; Schmertosch 1902, str. 193.

Služská Voršila, žila r. 1629 v Perně s třemi syny a dcerou.

Smolíková ze Slavic, Kateřina, roz. Hochmutová či Homutová z Harrasova, vdova po Zdeňkovi Smolíkovi ze Slavic († 1620), zemř. 5. I. 1629; nápis na náhrobku viz u Feyerfeila, str. 8/9; měla české kázání. Pescheck, Exul., str. 37 a týž, Gegenref., II, str. 524 nazývá ji Smolinská. Dcera Anna byla provdána za Křišt. Štátn. Slavatu. V kostelních účtech je zapsáno úmrtí Haugvicové z Harrasova k 6. III. 1629; za hrob 4 t. Srv. Bílek, str. 556; Schmertosch 1902, str. 194.

Smolová Alžběta, z Prahy, 10. II. 1631, viz Teplý, 1900, str. 95; Líva, str. 412.

Sobel (Sobek?), Pescheck, Exul., str. 161.

Sojka Jan, koželuh, z Litoměřic, byl přijat za měšť. v Perně 16. XI. 1627 a podepsal r. 1629 patent o almužnu; Nosidlo, str. 61. Jeho syn Jan kšaftuje 1. III. 1645 v Drážďanech; o otci se tu praví, že žil dlouhá léta v perenském exilu. Sestra jeho Magdalena, provdaná za měšťana a mydláře Jiřího Bílka, žila v Budy-

šíně. Druhý jeho švagr byl Aleks. Rumpal z Kundratic, ženatý s Kateřinou z Peclínovce. Viz Doerr, 1900, str. 13.

Sojka Vít, z Litoměřic. Nosidlo str. 27 píše k 1. VI. 1627, že se exulantům s počátku v Perně dobře vedlo. „Střelbu všelijakou a kratochvíle provozovali, mezi nimiž obzvláště Vít Sojka Litoměřický.“ Kmotrem byl 16. VIII. 1629 synu Tob. Douši v Litoměřicích.

Ze Solhauzu Dorota, roz. z Hermsdorfu, vdova (od r. 1622), matka Jana Thama ze Sebattendorfu na Rottendorfu, žila r. 1622 v Perně a je kmotrou.

Srnovcová z Varvažova Kateřina, svobodná, sestra Marie Lopatské z Varvažova, doprovázela svou sestru r. 1630 k hrobu. Bydlela u této své sestry.

Ze Stampachu Jiří. Heslo jeho bylo: *Constanter et intrepide*. Odešel r. 1628 pro náboženství z Čech. Bydlel se ženou a matkou v Perně. R. 1631 vrátil se do Čech (do Žatce), viz Břílek, *Konf.* 1263. 13. XI. 1633 byl kmotrem synu Petra Kelbla, viz *Teplý* 1900, 96. R. 1636 žil se svou ženou v Drážďanech, kde složil v únoru 1638 měšť. přísahu; odešel tam z Altenberku, kde žil a kde se obával nepřítele. Několikrát žádal kurfiřta o přímluvu u císaře. Chtěl se narovnat se svým bratrem Erasmem Jaroslavem sv. p. ze Stampachu. R. 1638 prosil pro sebe a svou nemocnou sestru Rozynu, která opatrovala v Annaberk nemocného otce, o pas do Čech. Se svou nemocnou ženou chtěl do Karlových Varů. R. 1641 se chtěl oženit s pannou Evou Lochnerovou z Railic, jíž však nechťeli místodržící odchod z Čech povolit, poněvadž byla sirotek; proto žádal kurfiřta o přímluvu u císaře. Srv. Schmertosch 1902, 200.

Stangová z Labětína Eстера, vdova po registrátoru u zemských desk Ondřeji, odešla r. 1628 do exilu se svými dcerami. Žila v Perně se svou sestrou Zuzanou, provd. Kaplánkovou. Žádala opětovně o přímluvu u císaře, aby jí byl vydán pas do Čech a aby tu mohla uplatnit své nároky. Učinila to zejména r. 1635 a 21. IV. 1657, majíc pohledávky zejména na Starém a Novém městě pražském. Zůstávala v Perně i po r. 1639, kdy byl její byt švédským vojskem úplně vyloupen. Upadla tu do největší bídy. R. 1657 prosila zejména o přímluvu, poněvadž pražský magistrát prodal dědický podíl jejích dcer, dům u zelené věže, proti vůli těchto dědiček strahovskému opatovi a peníze utržené upotřebil na městské věci, zejména pak na obchod solní. Zemřela v Perně r. 1660; její dcera Anna tamže r. 1675. Srv. Schmertosch 1901, 332; týž, 1902, 195; Doerr, 75.

Stapenhagen (někdy Strapenhagen) Jan, ranhojič z Litoměřic

ce, 17. VI. (6. VII.) 1629 v Perně, viz Teplý 1900, 35. 29. VII. 1632 zemř. mu dítě v šestinedělích; opět 6. IX. 1633. Dcera Anna Kateřina se nar. 6. VII. 1629; km. byli: Jan Kamejtský ze Lstiboře, Barbora, dcera Jana Krist. Funka a Anna, choť Krist. Promnitze, purkmistra.

Stark Václav, z Litoměřic. Nar. se mu 13. VII. 1628 syn Tomáš. Km.: provazník Ondřej Nič z Lit., Jan Píč a Veronika Fousková (?).

Steinbrecher Jiří, kuchař z Čech, syn Tomáše Steinbrechera ze Lstiboře na Kouřimsku, ženil se 10. V. 1631 s Němkou.

Stemberg Ondřej, „von Malmitz“, farář „zu Mellinz in Böhmen“, viz Pescheck, Exul. 37. Zemř. 8. IV. 1631. Mělnice-Melmitz, ves s kostelem na Horšovotýnsku; nebo Mellinz-Mellnig, Mělník.

Stemeisl Václav, z Třebnice, 14. X. 1628. Teplý, 1900, 35.

Sterneck Jiří, z Litom. 12. X. 1628 zemř. mu děčko.

Stoček Václav, z Litom., byl 5. I. 1628 kmotrem synovi Heindr. Bricknera, viz Teplý, 1900, 35. Srv. jiného Václava Stočka z Nov. Bydžova, jenž odešel v l. 1626/8 do Uher s celou rodinou, viz Bílek, Konf. 1048.

Stoll Kašpar, z Prahy. 11. I. 1627 byla jeho dcera Marie kmotrou dceři Křištofa Mengra, již křtil morní lékař, poněvadž bydlela Stollova rodina v nakažené části města před Labskou bránou; 2. I. 1629 byl Kašpar km. dceři Jakuba Schneidra.

Stormar Jiří, z Litoměřic, byl 5. I. 1628 km. synovi Jindř. Bricknera, viz Teplý, 1900, 35.

Strádal Martin, z Lobez. 11. VIII. 1630 se mu nar. syn Jakub. Km.: Jiří, ryt. Kamejtský a Jiří Blažil z Libochovan, viz Teplý, 1900, str. 94.

Straková Regina, ze Star. M. Pražského, pohř. 26. II. 1632.

Stranský Pavel zvolen 1629 inspektorem české církve perenské. 24. III. 1628 byl kmotrem synovi Daniele Moellera z Litoměřic; 30. XI. 1631 (M. Paul Stransky Zapenus) km. děčku Jana Raise ze Slaného, srv. Teplý, 1900, 95. 21. VIII. 1632 zemřelo mu zde dítě; za hrob zaplatil 1 tol. 4 gr. Odešel z Perna proto, že mu nesnášelivost M. Samuela Martiniusa znechutila pobyt v Perně. Srv. Pescheck, Exul. 37; Honejsek XV, 123; Volf, Čas. Č. Mus.

Strauchová z Chlumu (Chlumku) Alžběta, zemř. 5. V. 1629 v obydlí R. Flecka; za hrob 4 tol. Pescheck, Exul. 161.

Stieber (Styber, Štýbr) Vavřinec, měšťan St. M. Pr., „advokát z Prahy“, viz Nosidlo 35. 2. II. 1628 byl vypraven s deputací

Erbovní list Adama Reysy Kolkowského z Kolkowicz.

A. D. 1579.

*Znak Adama Reysy Kolkowského z Kolkowicz
(původní velikost).*

do Drážďan, aby tam jednal o povolení českého náboženství. Zemř. r. 1643 v Žitavě, viz Morávek, Nachträge 118.

Střela z Rokyc Jan; manž. jeho („die Hans Strehlin“) zemř. 11. II. 1636.

Střela z Rokyc Štěpán měl heslo: Volente Deo fortuna juvabit; zapsal je 18. IV. 1631 v Perně do památníku Mladotova, viz Holínová 1909, 138. Sloužil ve švédském vojsku jako rytmistr. Padl v bitvě u Lützeniu r. 1632. Srv. Bílek, Ref. 202.

Dr. Jan Rejsa-Kolkovský:

ERBOVNÍ LIST ADAMA REYSY KOLKOWSKÉHO Z KOLKOWICZ.

Text výše udaného a reprodukováného majestátu zní:

My Rudolf II. z Boží milosti volený římský císař, po všechny časy, rozmnožitel říše a Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský král, arcikníže Rakouské, markrabí Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabí etc. — K věčné paměti známo činíme tímto listem všem. Jakož císařskou vyvýšenost ozdobuje a vychvaluje poddaných svých cnostné skutky těch, kteříž toho věrně a právě zasluhují, vážiti, aby jiní, také příkladem tím jsouce zbuzeni, takových skutků a chvalitebných cností tím chtivěji zasluhovati se snažili. I jsoucí mnohých hodnověrných svědectvím zpravený, kterak Adam Reys, poddaný náš v knížectví Slezském věrný milý, až posavad v svém poctivě se obcházel a zachovával a na potom, aby tím lépe poctivý stav svůj vésti a živnosti své hleděti mohl, pro jeho ctné a šlechtné chování s dobrým rozmyslem naším svědomitě s radou věrných našich milých věci královské v Čechách a jakožto nejvyšší kníže Slezské témuž Adamovi Reysovi, jinak Kolkowskému a dědicům jeho řádně a manželsky pošlým, těm, které již nyní má anebo ještě míti bude obojího pohlaví, po věčné časy z štědroty naší císařské půjčujeme a dáváme erb, neboližto znamení vladectví. Totiž štít modré neb lazurové barvy a v spodku téhož štítu trávníček, na kterémž pec vápenná zapálená, z níž oheň a skrze vápno vzhůru dým prochází a před tou pak pecí napřed, kde se zapaluje, po levé straně šest kamenů vápených a proti nim s druhé strany tři špalkové dříví, též dva klasy rejžové, s obou stran té pece po jednom klasu vyrostlé, vzhůru stojí. Nad štítem turnýrský helm, okolo něho přikryvadla, neboližto fafrnochy, žluté neb zlaté a modré neb lazurové barvy. Nad tím nade vším koruna, na níž tři klasy rejžové vzhůru vynikající,

jako v štítu se vidí. — Jakož to všekno vtípem a uměním mistrovství malířského vprostřed listu tohoto jest vymalováno a barvami hojněji vystiženo, kteréhožto erbu a znamení mladistvý jmenovaný Adam Reys, jinak Kolkowský, nyní i na budoucí časy při všech rytířských činech, budto přísných, nebo kratochvilných užívati má a moci bude. Totiž v bitvách, honbách, kolbách, na korouhvích, praporech, pečetích, sekretech a hrobových kamenech i na všech jiných náležitých a poctivých místech, tak, jakž toho jiné vладыky v království našem Českém, markrabství Moravském a obojích knížectví Slezských a v jiných zemích našich užívají buď z práva nebo z obyčeje. — Chtíce tomu, končíme, aby se též Adam Reys, jinak Kolkowský, s dědici svými a od něho řádně a manželsky poslymi těmi, kteréž nyní má aneb ještě míti bude obojího pohlaví, z Kolkowicz psali a psáti mohli. Protož příkazujem všem poddaným našim, kteréhožkoli stavu, řádu, neb povahy byli, ze všech stavův království našeho Českého, markrabství Moravského a obojích knížectví Slezských i jiných zemí našich, nynějším i budoucím věrným našim milým, abyste často jmenovaného Adama Reyse, jinak Kolkowského z Kolkowicz, jeho dědice a těch dědiců dědice, za to, což se v tomto majestátu našem císařském píše, měli držeti a neporušitelně nyní i v budoucích věčných časech zachovali, žádných jemu v tom překážek nečiníce, ani komu jinému činiti dopouštějíce, pod vyvarováním hněvu a nemilosti naší císařské i skutečného trestání našeho, dědiců našich a budoucích králů Českých a nejvyšších knížat Slezských. A jemu pokuty, kdož by se čeho toho dopustil, aby hřiven zlata čistého, litého polovici do komory naší císařské a druhá polovice, aby Adamovi Reysovi, jinak Kolkowskému z Kolkowicz dědicům a budoucím jeho propadeny. — Však proto tomu chceme, aby toto naše obdarování jednomu každému bez ujmy a škody na jeho spravedlivosti bylo a na žádného více aby se též obdarování a vладыctví nevztahovalo, ani jeho nyní neb potom kdo vzíti mohl, kromě on Adam Reys, jinak Kolkowský z Kolkowicz a dědicové jeho řádní a manželky od něho nyní neb na potom, jakž výš dotyčná složení. — Tomu na svědomí pečeť naši císařskou tomuto listu a majestátu jsme přivěsiti rozkázati ráčili. — Dán na hradě našem Pražském v pondělí po svatém Valentinu léta Páně tisícího pětistého sedmdesátého devátého. — A království našich Římského Čtvrtého, Uherského Sedmého a Českého též Čtvrtého.

Podepsáni :

Rudolf, a dva úředníci dvorské kanceláře.

Diplom jest opatřen úvodní formulí kaligraficky vypravenou, přecházející do gotické kursivy vlastního textu, v jehož středu jest umístěn typický, fabulační, renaissanční znak v barvách, kolem se všech stran uzavřený rámcem. Týž se dělí na osm polí. V rohových dílcích masky. V postranních polích stojí pod baldachýnem ženské postavy, nesoucí tři žitné klasy do znakového prostoru přečnávající. Ženy stojí na konsolách, pod nimi vásy zase na konsolách spočívající, nejniže pancíře (paludamenta). Příčné horní pole nese vprostřed passepartout opět s ženskou (sedící) postavou, držící v levé ruce tři klasy, k níž se s každé strany blíží lev. Dolní pole nese vprostřed orlici mezi postranním věncovím s jablky. Výklad jména ve znaku prozrazuje kreaci německé mentality: Reis = réž = žito; a obdobu fonetiky Kalkofen = Kolkovice. Znak dostává „mladistvý“ Adam Reys-Kolkowský, lesmistr a výběřčí daní v Opolí, v jehož městském archivu se nalézají sčítované honoráře jmenovaného. Není to však první znak, jehož se rodině dostalo tohoto 16. února 1579, když rod přišel do Slezska v 1. pol. XV. stol. z Kolkovic v Dolní Lužici, jehož symbol se neuchoval, jako Jakuba Kolkowského z Kolkowicz v 1. pol. XVI. stol., nebo z téže doby Jakuba de Reys, žijících před datováním erbovního listu Adamova. Rozměr pergamenu jest 56 × 67. Císařská pečeť krále Rudolfa II. není zachována. Diplom, na několik málo čitelných míst, jest zachovalý a nalézá se ve sbírkách „Schlesisches Museum für Kunstgewerbe und Altertümer, Breslau“.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Dne 18. prosince 1935 zvolen byl presidentem Československé republiky po odstoupení prezidentu Osvoboditeli Tomáši G. Masarykovi jednomyslně dlouholetý ministr zahraničí a spolupracovník na díle osvobozovací Dr. *Edvard Beneš*, jenž zajisté i našemu rodopisu a historické tradici stane se ochráncem, neboť jak praví ve knížce „Našim maminkám“, vydané k uctění památky prosté a dobré české maminky paní Anny Benešové, jeho bratr, poslanec Vojta Beneš, pročetl již desíletý Edvard Beneš kdejakou historickou knihu ze školní i obecní knihovny. Velmi ho zaujal starý rod Benešoviců a měl nad svou postelí vlastní rukou kreslený jejich znak. Blahopřejeme uctivě panu presidentovi k dosažení zasloužené jeho vysoké mety životní a prosíme jej, aby tu lásku, kterou choval k starým rodům českým ve svém útlém dětství, zachoval jim i jako nejvyšší hlava opět svobodného našeho státu.

Dne 23. listopadu 1935 ustavila se *Československá společnost historická*, jež bude soustřeďovati nejen historiky politické, nýbrž i historiky právní, lékařské, technické a j. — Koncem roku 1935 vyšlo v nakladatelství Me-

lantrich v Praze XVI. druhé vydání *Pekařovy knihy o Kosti*. Kniha tato vznikla z vroucí lásky našeho velkého historika k jeho rodnému Českému Ráji a přináší i pro rodopisce hojnost znamenitého materiálu. — Vlastivědný sborník českého severu „*Od Ještěda k Troskám*“, vydávaný učitelskými Jednotami v Turnově, Českém Dubě a Mnichově Hradišti, za hlavní spolupráce profesora Dr. J. V. Šimáka, přináší ve svém XVI. ročníku mnoho jmen ve člancích Josefa Voborníka: Soupis poddaných panství Svijanského r. 1773, Josefa Škody: Místopisné paměti Českodubské a prof. Dr. J. V. Šimáka: Z příběhů českodubských l. 1620—34.

Společnost přátel starožitností čsl. v Praze konala 14. února t. r. v Měšťanské besedě svou řádnou valnou schůzi, na níž přednesl pro nás velmi zajímavou přednášku universitní profesor Dr. J. V. Šimák: Staré osídlení končiny bilínské v době předhusitské.

Znamenitou rodopisnou pomůckou stane se chystané dílo „*Naše matky*“, redigované redaktorem V. J. Krýsou (Plzeň, Škvřanská 29), v němž budou rodopisná data matek kulturních činitelů československých.

Dne 5. prosince zemřel ve stáří 73 let *Ing. Bohumil Bořkovec*, bývalý dlouholetý předseda inženýrské komory a člen jednoty starých českých rodů. Narodil se na rodném statku Bořkoviců Sedlečku u Vlašimi. Rodinný zápis Bořkoviců ze Křtěnovic z roku 1593 uveřejněn byl v čísle 3—4. IV. ročníku Sborníku naší Jednoty. Čest budiž památce tohoto vzdělaného a ušlechtilého našeho člena!

Rodopisná společnost československá konala dne 12. února t. r. svoji VIII. řádnou valnou hromadu, na níž jmenován čestným předsedou pan býv. senátor Emanuel Hrubý, načež zvolen předsedou pan velkostatkář Zdeněk Kolowrat-Krakowský, I. místopředsedou p. v. ředitel Jiří Felix, II. místopředsedou p. Ph. Dr. Ant. Markus, jednatelem p. architekt Vl. Janovský, pokladníkem p. v. tajemník A. Hrabák, redaktorem p. Ph. Dr. Zdeněk Kristen, zapisovatelem p. Bedřich Kšára, účetním p. ředitel Karel Vyšín, členy výboru bez funkce pánové: ředitel archivu země České Ph. Dr. Bedřich Jenšovský, MUDr. J. Řehák, MUDr. V. J. Matina a Dr. Ing. Alois Opatrný. Na členské schůzi společnosti rodopisné 12. listopadu přednášel o svém pátrání rodovém p. *Dr. Ing. Alois Opatrný*, jemužto jako rodopisci prvnímu u nás se podařilo u příslušníků rodů vzbuditi živý zájem a úžeji je spojití, v Německu už dávno existují celé svazy rodové.

V knihovně rodopisné společnosti československé vydá v dubnu 1936 *Antonín Markus-Ratkovich* úvod do praktické genealogie, zvaný „*Příručka Českého Rodopisu*“ bude to vlastně druhé přepracované a ilustrované vydání již delší čas rozebrané Markusovy rodinné kroniky. Knihu lze objednat přímo u Rodopisné společnosti Čsl. v Praze II., Těšnov 1220.

Sudetendeutsche Familienforschung red. Dr. F. J. Umlaufem a Dr. F. J. Wünschem ve 2. sešitě 8. ročníku přináší opět mnoho nového hlavně ve člancích Dr. Wenische: Žatečtí novoobčané (1571—1726) a Dr. Oppla: Druhá a třetí kniha manželských smluv města Fulneku.

Zentralstelle für Sudetendeutsche Familienforschung přinese ve třetím čísle 8. ročníku svého časopisu návrh na používání církevních i státních matrik, jež po společné redakci s českými rodopisnými spolky: Rodopisnou společností a Jednotou starých českých rodů předloží kompetentním úřadům v následujícím znění: Nahlížení do matrik za účely badání rodopisného budiž všeobecně dovoleno, a to bez poplatků. Zásadně může se ovšem dáti toto jen ve stanovených hodinách úředních a za dozoru správce matrik.

Rodopisci, kteří chtějí matrik použití, musí býti opatřeni legitimací od-

borně vědecky uznaného místa, že jsou věrohodní a že povolení jejich žádosti může být doporučeno. Jako takováto místa platí: Spolky dějepisecké, musejní a rodopisné. Pro zevrubnější studium pramenů budiž umožněno i půjčení starších matrik (asi od 1650 až 1785), které v přítomnosti se již nepotřebují, jiným úřadům matričním, dále státním, zemským a městským archivům při zachování předpisů platných pro státní archivy. Budiž umožněno staré matriky učiniti přístupnými vážnému badání právě tak, jako jsou přístupny v zemském archivu chované staré knihy pozemkové.

O vědeckém upotřebení matrik budiž v úřadech matričních vedena kniha návštěvníků, kde každý badatel запиše svoje jméno, povolání a účel svého bádání.

Písemná sdělení pro účely badání rodopisného ve formě dopisu, která nemají úřední průkaznosti, budtež bez kolku. Za takováto vyřízení budiž zapravován obvyklý poplatek za psaní. Písemné dotazy, které správce matrik sám vyříditi nemůže, budtež předávány k vyřízení známému badateli rodopisnému v místě dotyčném.

Skutečně prvotřídním sborníkem rodopisným nejen svou zevní formou, nýbrž i obsahem, je věstník Svazu českých úředníků a zřízců knížete ze Schwarzenberku „*Tradice*“, vydávaný v Českých Budějovicích, Jeronýmova ul. č. 1, redigovaný vrchním archivářem Ph. Dr. Antonínem Markusem v Třeboni. Číslo 2.—3. (duben—září 1935) přináší blahopřejnou adresu úřednictva k sedmdesátým pátým narozeninám jeho milovaného zaměstnavatele Jana knížete ze Schwarzenberku, načež věnováno je celé číslo ve svém obsahu vzhledem k padesátému výročí úmrtí kardinála Bedřicha knížete ze Schwarzenberku (nar. 6. dubna 1809, zemř. 27. března 1885) osobě tohoto významného pražského arcibiskupa. Obsáhlou a znamenitou studii biografickou s pěknými vyobrazeními podává Ph. Dr. Antonín Markus, o jeho zálibě v Alpách píše JUDr. František Blaschko, o vzpomínkách severočeského lidu na tohoto pilného arcipastýře píše Albert Förster, Jiří Karásek ze Lvovic a Jan Kolátor podávají pak svoje vlastní vzpomínky na tohoto velkého kardinála. Zajímavý obraz osoby staročeského rybníkáře Jakuba Krčina z Jelčan výstižně kreslí archivář Václav A. Hadač. Ostatek čísla věnován jednak zprávám osobním, jednak kulturním a literárním aktualitám, takže věstník „*Tradice*“ nachází přirozeně oblibu i v celém širším okruhu čtenářstva.

MUDr. V. J. Matina.

ZASLANÉ PUBLIKACE.

Vědecký Svět, roč. I., č. 6., věstník o vědě v Československu i v cizině rediguje Jan Hertl, vydává Melantrich, Praha-Smíchov.

Časopis společnosti přátel starožitností československých v Praze, roč. XLIII. (1935), č. 4; řídí Dr. Josef Pelikán, profesor, Praha-Vršovice, Třebízského 3.

Numismatické zprávy, ročník 2., č. 5., roč. 3., č. 1., vydává a rediguje Karel Chaura, Praha II., Vojtěšská 15.

Sudetendeutsche Familienforschung, Ústí nad Labem, ročník 8., sešit 2., red. Dr. Fr. J. Umlauft a Dr. Fr. J. Wunsch.

Familiengeschichtliche Blätter, Deutscher Herold, ročník 33., 1935, sešit 12., ročník 34., 1936, sešit 1., 2., 3., Leipzig, Deutscher Platz, vydává Zen-

tralstelle für deutsche Personen- und Familiengeschichte, red. Dr. Johannes Hohlfeld.

Die Matrikel, Monatschrift für Familien-Geschichte und Kultur, Quellen zur Familienforschung, Stammfolgen. Ročník 2., 1936, sešit 2., Wien XIV., Märzstrasse 61.

V. J. Matina: Maloskalské melodie, básně, stran 80, s dřevoryty Vladimíra Röhlinga v bibliofilské úpravě Jaroslava Jiráňka v Železném Brodě, vydal Literární kruh v Moravské Ostravě.

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Dne 21. ledna 1936 konala se v hotelu „Zlatá husa“ v Praze VI. řádná valná hromada Jednoty za velmi dobré účasti členů, kde přijata byla s velkým povděkem hlavně zpráva pokladníka p. J. Tamchyny, z níž bylo patrné, že hospodařeno bylo velmi obezřetně a účelně, takže vydávání Sborníku jednoty na další rok je opět zabezpečeno. Městské spořitelně pražské, jež opět letos darovala jednotě 200 Kč, vzdán srdečný dík. Uvítání noví členové, páni: František Trmal z Říčan, Josef Čestický z Liblice, František Štědroňský z Břevnova, Karel Rašín z Hradce Králové a Ferdinand Malan z Prahy. — Po udělení absolutoria odcházejícímu výboru vykonány volby výboru nového, do něhož zvoleni byli pánové: Dr. V. J. Matina předsedou, JUC. Jaroslav Skréta místopředsedou, Václav Přecký jednatelem, Josef Tamchyna pokladníkem, V. J. Ráb knihovníkem, František Štědroňský zapisovatelem, členy výboru bez funkce pánové: Dr. Jan Rejsa-Kolkovský, profesor Josef Pícha, Jos. Čidlinský, Dr. Josef Los, Václav Jílek, revisory slečna Anna Boloňská a pan Josef Mlázovský, náhradníky pánové: Jindřich Vostárek-Wacetín a Alois Schlumperger. — Členové se upozorňují, že členské schůze konají se každý úterý po osmé hodině večerní v kavárně Obecního domu pražského v přízemí, box napravo od vchodu. Zvláštní pozvánky se nerozesílají a hosté jsou vždy vítáni.

OBSAH:

	Str.
Dr. Josef Volf: Čeští exulanti v matrikách perenských XII.	1
Dr. Jan Rejsa - Kolkovský: Erbovní list Adama Reysy Kolkowského z Kolkowicz	7
Dr. V. J. Matina: Rodopisné rozhledy	11
Zaslané publikace	13
Zprávy spolkové	14

P R A H A 1936

NÁKLADEM „JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ“
V PRAZE II., JIRCHÁŘE 10.

KNIHTISKÁRNA „ORBIS“, PRAHA XII.